

A játékos szóvarázsló és filozófus

Weöres Sándor születésének 100. évfordulóján végre elmondhatjuk, hogy a filozófiai mélységekbe hatoló, gyermeki derűvel megáldott költő elnyeri az őt megillető helyet a magyar líratörténetben. Néhány, eddig kötetben meg nem jelent versét mutatom be a Napút olvasóinak, megjegyezve: a feltüntetett dátumok nem a keletkezés, hanem a megjelenés évét jelzik.

Urbán László

A dongó

Az alkony-úr borongó
húséból jött a dongó,

zúg-búg a vad csapongó
a kék árnyban le-fel.

Gyors röpte táncba-lengő,
két szárnya csöppnyi kendő
s mint minden, mi veszendő,
halld, ő is énekel.

Zenéje nő dagadva,
szellőt sodor hajadba,
és aztán elakadva,
puhán pihenni tér.

A szobádban, az árnyban,
sok halovány virágban
számára száz kis ágy van,
mind illatos, fehér.

(Képes Újság, 1978)

Lány mondja

Vallat, nézése majd befal.
„Már feküdtél-e férfival?”
Porcelán-fényű kamasz-arca
sápad, pirúl e gondolatra.

Mondjam, hogy nem? Ha kérdezi
úgyis a visszáját hiszi.
Mondjam: igen? Két-hegyű penge
szúrna szívébe és szívembe.

Láz-forró arcán tüzesen
piros a száj, sötét a szem,
karja átfont, remegve kérdi:
„Mondd, megrontott-e már a férfi?”

Felelném: Zöldfülű bolond,
a nő ront, nem a férfi ront,
a férfi csak vendég az ágyon,
vendégelem, ha majd kívánom!

Vagy felelném: Buta gyerek,
szeretlek, mindent megteszek,
és ha szeretnél, tenni mernél,
vallatás nélkül megismernél.

Bármit felelnék, mindegy az,
lehet igaz, csalás, vigasz;
lám, istenasszony a nő titka,
hatalmasabb mint ő: nincs nyitja.

Felelek: „Vallatás helyett
magad baján járjon eszed.”
Kezem röppen csapzott hajába
s a szív nem-oldható homálya.

(Képes Újság, 1977)

Mikor még ifjú voltam

Mikor még ifjú voltam,
tíz égi háború volt
és mindnyájának mérge
a föld mélyébe hatolt.

A mennydörgést sose hittük
közelinek ennyire,
se villámlást, hogy elárad
apáink erdeire.

Nagyobbnak véltük a tornyot
és benn a harangokat:
zúgásuk rendeletére
az orkán megszakad.

Nyájak, csordák menekültek,
fogózkodott a gyerek,
és a csillagok estek az égből,
akár káposztafejek.

Magasság, mélység bőgött,
csak édesanyánk kacagott:
késsel, mint tigriskölyköt,
nyúzott egy csillagot,

forralta, főzte fazékban,
rágós volt, nem puhult,
s mire szóltunk volna hozzá,
már éig fölmagasult,

helyén romvárosok állnak
— Harappa, Karkemish —
Te is ott súnnytál, ne tagadd el,
ott láttalak én magam is!

(Dunántúli Napló, 1977. szept. 11.)

Boszorkány-dal

Pittyen a fészek, zörren az ág,
szólal, szólal, szólal már.

Pittyen a fészek, zörren az ág,
ébred a hegyeken a hajnali láng.

Jegenyefa-jegenyefa-jegenyefa-lánc:
sima út szélén kettős ránc.

Denevér, bak-egér, északi szél,
kondul az óra, megszöktél -

Három mérföld és egy fél
hosszú hajamba mért téptél?

Fülemüle, fülemüle, gyönyörű madár,
hallgat, hallgat, hallgat már.

(Látóhatár, 1967)

Katlan a hold

Nálunk csakúgy, mint egyebütt,
katlan a hold, mint mindenütt.

Szokszáz év múltán is szokatlan,
szakadatlan, de nyughatatlan.

Nem bfr, hogy változó a kor,
beletörödni semmikor.

(Magyar Nemzet, 1986. ápr. 12.)

Kirgiz dallamokra

1.

Vágtat a réten az ifjú csikó,
futni kötetlenül, az csak a jó,
hogyha fordulsz, forog a messzeség,
körben szabad látóhatár, fönn
[a magas ég.

Hámba betörnek, ifjú csikó,
rajtad a szíj meg a lótakaró,
ó jaj, majd ha szügyedről leveted,
fakó gebe már a neved, ólban
[a helyed

3.

Szép virágszál hajlong, táncol
[a szélben,
a tavasz kibontja, tikkasztja nyár,
az ősz elhervasztja, kóró a télben,
s megint kivirul, ha kél a sugár.
Szeress kikeletkor, esti homályban,
mert válni kell majd, mikor
[éjfélre jár.

Ó mennyi kínja van a szerelemnek,
mégis örömet dalol a madár,
ó mennyi vágya van a szerelemnek,
mégis nyugalmat dalol a madár.
Szeress kikeletkor, esti homályban,
mert válni kell majd, mikor
[éjfélre jár.

(Csongrád Megyei Hírlap, 1977. márc. 20.)

Múlt század

Rózsának rózsául
emlékül.

(Magyar Nemzet, 1987. jún. 20.)

A vándor üdvözlése

Szegeden, 1969 március végén

Tiszaparti város, Szeged,
 város tavaszodó eged
 négy égtáj szelével fogad,
 mint hajdani négyesfogat.

Ő én vándor útutazó,
 vajjon mit kívánjak neked?
 életre, jókedvre való
 ifjúságod láttam, Szeged,

örörd, míg az idei hó
 elolvad a sóna felett.

Weöres Sándor.